

Futur (ara va bé)

Anton Marc Caparó Pujol, director de “Lo Floc”

Joaquim Casas-Carbó (Barcelona, 1858-1943), editor, escriptor, traductor i lingüista, és avui una de les figures oblidades de la *belle époque* catalana, època que s’havia d’acabar amb la dictadura de Primo de Rivera i les turbulències polítiques dels anys trenta amb el seu fatal desenllaç. Membre del Modernisme català, Casas-Carbó viatjava a París, Roma i Berlín com nosaltres anem a Reus, Tarragona o Barcelona, i en portava les últimes tendències freturós de divulgar-les a casa nostra amb un entusiasme i optimisme que esdevindrien característics del seu geni. En llengua i literatura la seva aportació fou cabdal; el seu cosí, el pintor Ramon Casas (Barcelona, 1866-1932) en dóna fe en una carta: *Jo si no fos per en Meifrèn no podria pas resistir l’aburriment puig aquí no ya res a veure i en Quim s’ha tornat d’una manera que ja no s’hi pot enrraonar sinó de “lingüística” a totom parla del mateix.* Juntament amb Jaume Massó i Torrents (Barcelona, 1891-1931), Casas-Carbó fundà una editorial i llibreria, “L’Avenç”, que a banda d’editar una revista homònima que encara s’edita avui, publicaren una col·lecció de llibres, la “Biblioteca Popular de l’Avenç”, on aparegueren, a cinquanta cèntims, els autors més rellevants de la literatura europea traduïts al català, a més també de la més genuïna literatura modernista produïda a Catalunya. Personalment,

Casas-Carbó traduí Tolstoi, Goldoni, Ibsen o Silvio Pellico.

A la rebotiga de “L’Avenç”, on es reunien per fer tertúlia apassionada tota una colla d’intel·lectuals de primer ordre –senyors de casa bona, industrials i vestits com dandis, com els definí Sempronio– es cuinà la Reforma de Pompeu Fabra (Barcelona 1868 – Prada de Conflent 1948) de la qual Casas-Carbó en fou un estret col·laborador i entusiasta propagador, aportant raons científiques a la regulació de la llengua i establí les bases de la lingüística moderna aplicant-les a un català

“Ell creia en l’efecte acció-reacció, i de tot esdeveniment negatiu, n’esperava el ressorgiment”

assilvestrat per segles d’ostracisme. Potser els modernistes foren els primers europeïstes de casa nostra, propugnaren el trencar fronteres amb la cultura com a eina. Amb la relació amb Espanya, Casas-Carbó fou un còndid que escriví l’ambiciós tractat polític *El problema peninsular* (1933), en el qual per art de màgia se solucionaven els conflictes entre catalans, castellans i portuguesos, i se superava el model decimonònic d’Estat per entrar en la

confederació de les nacions d’Europa; ja he dit que parlem d’un optimista. Francesc Pujols (Barcelona, 1882 – Martorell 1962) explicava que quan les coses no rutllaven, quan la situació es posava negra, quan tothom feia cara llarga, s’escoltava el crit: *Ara va bé!* de Casas-Carbó. Ell creia en l’efecte acció-reacció, i de tot esdeveniment negatiu, n’esperava el ressorgiment, l’empenta, l’avanç definitiu.

Ara és l’hora de l’optimisme, de l’entusiasme, de la reforma; ara hem de ser com Casas-Carbó. Des del passat 17 de desembre, data de les eleccions a la presidència del Centre d’Estudis en les quals l’Assemblea General de Socis m’escollí nou president, hem estat immersos en un procés de renovació de la institució a tots nivells. És hora d’aplicar el programa electoral; per més detalls, aneu a les pàgines següents. La nova Junta Directiva està treballant de valent per aplicar el model d’entitat que hem projectat. Aquesta Junta està formada per Pere Campíñez –vicepresident– Maria Eugènia Perea –secretària– i Roger Caparó –tresorer–, més els vocals que les Seccions escullin. Són molts els reptes, les problemàtiques, seran molts els pals a les rodes –des de dins i des de fora– però també és molta l’ambició, el compromís, la força i la resolució que la nostra joventut ens dóna. No afluixarem, no ens arrugarem. Pel futur... *ara va bé!*»